

[Statsministeren.]

regeringen fra socialdemokratiets side opponeret mod hovedlinien i den fastlagte finanspolitik, som også er ført videre af den nuværende regering. Hvorlænge man skal fastholde denne linie, må afhænge af udviklingen i vore økonomiske forhold, men heller ikke på dette område synes det rimeligt, at venstre tiltager sig hele æren for den førte politik.

Som grundlag for den økonomiske administration og for at skabe klarhed over landets økonomiske stilling har vi nu ladet udarbejde og offentliggøre et nationalbudget. Det ærede medlem hr. Knud Kristensen var inde på, at hans regering jo også havde forsøgt noget sådant ved udarbejdelsen af den såkaldte balanceplan for udenrigshandelens udvikling, men han glemte at sige, at da man havde udarbejdet denne første plan, viste den et underskud, som man ikke havde dækning for; og som man ikke søgte at skabe dækning for. Det var derfor ikke nogen tilfældighed, at denne plan måtte ændres meget væsentligt i årets løb, ikke fordi forudsætningerne for dens opstilling var ændret i betydelig grad, men fordi man ikke i tide ønskede at tage stilling til de vanskelige problemer.

At vi nu har revideret nationalbudgettet for 1948, skyldes for det første, at en væsentlig forudsætning for dette — nemlig spørgsmålet om Marshallhjælpens omfang — er ændret, og dernæst at vi har ønsket for denne finanslovdebate at give de nyeste oplysninger om landets nuværende økonomiske situation. Netop under en mindretalsregering er det vel af betydning, at oppositionen i så høj grad som muligt delagtiggøres i alle foreliggende økonomiske størrelser, der kan lægges til grund for drøttelserne om landets økonomiske politik.

Men også på de enkelte områder af den økonomiske administration har vi søgt at skabe større klarhed og plan. Dette gælder således på byggeriets område, og resultaterne er nu begyndt at melde sig. Der forventes i løbet af indeværende år færdiggjort opimod en snes tusinde lejligheder af de 28 000 lejligheder, som var under opførelse ved årets begyndelse. Det er 50 pct. mere end i 1947, og det er omtrent det samme antal, som blev færdiggjort i årene umiddelbart før krigen. Samtidig er i 1948 påbegyndt ca. 15 000 lejligheder, og vi håber på, at der også i 1949 vil blive færdiggjort ca. 20 000 lejligheder. Hertil kommer så det meget væsentlige, at der herved også efterhånden vil være nået en mere naturlig rytme indenfor byggeriet.

Vi kan fra vor side ikke have noget imod, at man vil sammenligne vor agitation forud for valget i 1947 med de resultater, der efterhånden er nået. Når man tænker på, hvad venstre præsterede af hemningsløs agitation forud for valget i 1945, og sammenligner denne agitation og de løfter, man dengang gav, med de yderst sparsomme resultater, venstres regering nåede, tilstår jeg åbent, at den nuværende regering ingen anledning har til at blues.

Til slut om de økonomiske problemer kun dette.

Man har fra flere sider rettet spørgsmål til mig i anledning af, at jeg i åbningstalen specielt omtalte ønskeligheden af en afvikling af de krigsfødte restriktioner. Heri skal hverken lægges andet eller mere end en naturlig understregning af, at netop de restriktioner, der kom til under krigen, må være dem, man først skal bestræbe sig for at afvikle. Der må være grund til at formode, at de forudsætninger, krigen skabte, som gjorde netop disse restriktioner nødvendige, også først ændrer sig, sådan at det bliver disse restriktioner, der først kan afvikles, men i øvrigt er jeg enig i, at det synspunkt: at ingen restriktion skal bestå en dag længere end nødvendigt, ikke blot skal gælde de af krigen affødte.

Det ærede medlem hr. Knud Kristensen roste mig pludselig, fordi jeg på et nordisk møde i koncerthuset i Stockholm havde betonet, at jeg talte som partiformand og ikke som statsminister. Jeg sad og undrede mig over denne ene blomst i hans oratoriske tidselfasket, men fik jo forklaringen lige efter. Det ærede medlem hr. Knud Kristensen var fortrydelig over, at mine udtalelser ikke havde vakt samme opstandelse, som da han som statsminister og privatmand drev sin politiske dobbeltscenedrift i Sydslesvigsagen. Han spurgte derfor forundret: Hvad siger partiformændene og hvad siger udenrigsministeren?

Ja, hvorfor har de mon ikke sagt noget? Det er måske, fordi mine udtalelser i Stockholm dækkede, hvad jeg tror alle danske demokratiske partier mener og tænker om nordisk samarbejde. Når udenrigsministeren ikke sagde noget, skyldes det antagelig, at jeg har den for det ærede medlem hr. Knud Kristensen vistnok ukendte vane at tale igennem med udenrigsministeren, hvad jeg tænker at sige offentligt om udenrigspolitiske spørgsmål. Forklaringen på den forskellige reaktion er altså måske forskellen i vor opfattelse af det begreb, der hedder *loyalitet*.

På foranledning af det ærede medlem